

<http://www.hardanger-folkeblad.no/baroniet-i-vare-hjerter/r/5-22-18539>

Baroniet i våre hjerter

De to ledere av Baroniet hadde en brennende ønske om å lage en teaterforestilling til Baroniets 350 års jubileum og spurte for halvannet år siden Karina Opdal om hun kunne gjøre det.

”I brev, dagbøker og anna historisk materiale er eg blitt kjent med ei tid og eit liv som har utspelt seg her på slottet. Det er som eg har høyrst stemmene til dei som levde her, og blitt kjent med dei på eit vis, draumane deira, ønska, visjonane. Alt det som har rørt meg mest i dette omfattande historiske materialet har eg samla og no sett i scene gjennom djuptgåande og detaljerte samarbeid med dei involverte i produksjonen”, skriver Karina Opdal i introduksjonen til stykket.

Hennes innlevelse er lett å få øye på. Noe av den samme opplevingen får en også som publikummer. Dette er ikke bare et teaterstykke en ser på. Det er en handling som en føler seg med i. Det er som en tidsbryter har skrudd virkeligheten tilbake i tid slik at scenene i Borggården oppleves som ekte og at de skjer her og nå.

Forestillingen er bygd på livet til familien Hoff-Rosencrone som bodde på Baroniet på 1800 tallet. Handlingen kretser rundt Marcus Gerhard Hoff-Rosencrone som gjorde Baroniet til et kulturelt kraftsenter i Rosendal. En arv som dagens ledere Anne Grete Honerød og Reidar Nedrebø vet å ta vare på.

Nettopp innsatsen de to gjør berømmet fylkeskultursjef Anna Elisa Tryti da hun åpnet jubileumsforestillingen. Hun sa at det går en kulturell linje fra 1830 årene og fram til i dag med et vel av årlige konserter, utstillinger og teater.

- Det er så kjekt at samtlige profesjonelle aktører på scenen i kveld har tilknytning til Baroniet og at de sier at Baroniet har vært med på å vekke deres interesse for kunstneryrket, sa Tryti.

Manus, regi og musikk er ved Karina Opdal. På scenen stod Ingvill Skjold Thorkildsen, Endre Hellestveit fra Rosendal, Gunhild Aubert Opdal fra Seimsfossen, Steinar Sande fra Handeland, Silje Haugan fra Valen, Siren Jørgensen fra Stord, Øystein Kloster og Gøril Skeie Sunde.

På premierenkvelden var det en sann fryd å være publikummer. Når Hans Gude kom på besøk og overleverte et maleri som slottsherren hadde bestilt var det som maleren selv var blant oss. Likedan da eventyrsamler og biskop Jørgen Moe overrakte siste bind av norske folkeeventyr.

Moe syntes det var rart at Marcus ikke hadde tatt imot et tilbud fra kong Carl XV om å bli både kabinettskammerherre, men Marcus sa at det var Baroniet som var hans hjem og han ønsket å hjelpe bøndene som bodde i Rosendal.

Med stor iver ønsket han å invitere lokalbefolkningen til konsert på Baroniet med fiolinisten Ole Bull som var kommet på besøk. Om det ikke gikk, så ble det i alle fall holdt mange konserter på Baroniet.

Marcus åpnet Baroniet for alle, og anla renessansehagen og landskapsparken som i våre dager blir restaurert. Han ønsket å starte skole for ungdommen i bygda. Det var ikke alle på slottet som forstod nytten av at bønder skulle få lære å skrive, men Marcus lot seg ikke stoppe. Han hadde en rørende omsorg for lokalbefolkningen.

Gjennom halvannen time får vi et møte med familien Hoff-Rosencrone, deres fem barn og berømte gjester. Vi får ta del i deres sorger og gleder. Stykket er selvforklarende med scener i scener som forklarer hva som skjer.

Det blir en dramatisk slutt: Marcus Gerhard Hoff Rocenkroner står på trappa for å ta farvel. Ved havna venter båten. Marcus har besluttet seg til å ta imot et tilbud fra Kong Carl XV om å bli ambassadør i Paris, en by som Marcus elsker. I noen minutter står han urørlig. Så plutselig ombestemmer han seg: Han vil bli på Baroniet.

Og det skal vi være glade for den dag i dag. Marcus sin idealisme og iver har siden 1980 – tallet blitt videreført av dagens styrerpar som har sørget for at Baroniet er blitt videreført som et kultursenter av enestående kvalitet.

Målet er at teaterstykket ”En kjærlig hilsen” skal bli vist hvert år framover. Det knytter Baroniet sterkere til våre hjerter.